223502 - Peygamberlere Olan Sevgimiz, Onların Allah Katındaki Fazilet Derecelerine Göre Farklılık Gösterir.

Soru

Bilindiği üzere, Muhammad (sallallahu aleyhi ve sellem)'e olan sevgimiz, kendi nefsimize ve bütün insanlara—peygamberler de dahil—olan sevgimizden daha üstündür. Peki diğer peygamberlere olan sevgimizin de, Allah katındaki fazilet derecelerine göre farklılık göstermesi gerekir mi? Yoksa bu, aralarında yasaklanmış bir ayrım sayılır mı?

Detaylı cevap

Allah'a hamd olsun.

Peygamberleri sevmek vaciptir. Zira onları sevmek imanın bir parçasıdır. Onlar, iman ve salihlik ehlinin en başında gelen kimselerdir ve Allah için sevilmeye en layık olanlardır.

Muhammad ibn Salih al-Useymin r.h şöyle demiştir:
"Peygamberleri sevmemiz gerekir; çünkü onlar doğruluk makamına sahip, risaleti tebliğ eden, sabreden ve sıkıntılara katlanan kimselerdir. Biz onları Allah için severiz ve Allah için sevdiklerimizin en başında onlar gelir. Nasıl ki bir kimseyi Allah için sevmemiz gerekiyorsa, peygamberleri çok daha fazla sevmemiz gerekir."

Peygamberlere olan sevgimiz, onların fazilet derecelerine göre farklılık gösterir. Kim daha faziletli ise, ona olan sevgi daha fazladır. Çünkü bizim onlara olan sevgimiz, Allah'ın sevgisine tâbidir. Allah kime daha çok sevgi duyuyorsa, bizim sevgimiz de o yönde artar. Bu da onların fazilet mertebelerine göre şekillenir.

Ibn Kayyim al-Cewziyya r.h şöyle demiştir:
"İnsanlara yönelik her sevgi ve tazim, ancak Allah'a olan sevgi ve tazime tâbi olarak caiz olur. Resûlü'nü sevmek ve yüceltmek de böyledir; bu, onu göndereni sevmenin ve yüceltmenin bir

tamamlayıcısıdır. Ümmeti, onu Allah'ın ona olan sevgisinden dolayı sever, Allah'ın onu yüceltmesinden dolayı onu yüceltir. Bu, Allah için olan bir sevgidir ve Allah sevgisinin gereklerindendir. Aynı şekilde ilim ve iman ehline olan sevgi ve sahabeye olan sevgi de Allah ve Resûlü'nün onlara olan sevgisine tâbidir."

Bütün peygamberler sevilir, yüceltilir ve saygıyla anılırlar. Allah'ın salât ve selâmı onların hepsinin üzerine olsun.

Bu durum, sahabeye olan sevgimize de benzer. Biz onların hepsini severiz; ancak en faziletli olanlarına sevgimiz daha fazladır. Çünkü sevgi, fazilete bağlıdır.

İbn Hacer al-Heytemi r.h şöyle nakleder:
"Şeyhülislâm, çağının muhakkiki Abu Zur'a al-Iraqi r.a'a şu soru soruldu: Dört halifenin fazilet sıralamasını kabul ettiği hâlde, birini diğerinden daha çok seven kimse günahkâr olur mu?
O şöyle cevap verdi: Sevgi bazen dinî, bazen dünyevî sebeplerle olur. Dinî sevgi, fazilete bağlıdır. Kim daha faziletli ise, dinî sevgimiz de ona daha fazla olur. Eğer bir kimsenin daha faziletli olduğunu kabul edip, dinî açıdan başkasını ondan daha fazla seversek bu bir çelişkidir...
Meselâ, bu ümmetin Peygamber'den sonra en faziletlisinin Abu Bekr, sonra Ömerr ibn al-Khattab, sonra Osman ibn Affan, sonra Ali ibn Abi Talib olduğunu kabul ettiği hâlde, dinî bir sevgiyle Ali'yi Ebû Bekir'den daha çok severse, bu kabul ile çelişir. Çünkü dinî sevgi fazilete bağlıdır. Bu durumda kişi, Ebû Bekir'in faziletini sadece diliyle kabul etmiş olur; kalbiyle ise Ali'yi üstün tutmuştur ki bu caiz değildir." (el Savaik el Muhrike 1/187-188)

Sonuç olarak: Mümin bütün peygamberleri sever; ancak fazileti daha yüksek olanlara sevgisi daha fazla olur.

Allah en doğrusunu bilir.